

GÖMÖRI GYÖRGY

1945. május 9.

*szegedkörnyéki pusztán
egy szénakazlon ülve
– alkalmi birkapásztor –
egy kalandregényt bújtam
mikor kitört a béke*

*mert felzúgtak a harangok
közel és messze távol
a szőregi határból
s hirdették zengve zengték
– a háborúnak vége*

*ugyanakkor Pilinszky
„mindenki Jancsikája”
egy szakadt és átizzadt
de katona-gúnyában
felmászott egy kis dombra
s a bajor kápolnában
évek óta először
tudott úgy igazából
imádkozni a Béke
irgalmas istenéhez*

*– a csönd mindent betöltött
csak P. J. szíve mélyén
csendült fel a harangszó*

Panasz

*Ami nehéz, fényes és ritka, azt imádjuk:
a szétrobbantott csillagok porát.
(Aranynak hívják köznapi nevén.)
Bennünk meg túl sok a könnyű és sötét,
ezért tapadunk minden lenge ködhez
és sejtelmes sötétbe is, ha lágyan körbezárt.
Vannak napok, mikor minden lépés nehéz –
mintha iszapban caplatna az ember,
vagy füstös alagútban kapkodna levegőért;
bár máskor, a nap kisütvén, gondtalan
siklunk át fény-borzolta kék tavon,
vitorlánk szélirányban – –
De nincs ki tudna élni, jó beosztva,
mint ostromlott vár védője élelmét, napjait,
egyszerre tartva be az ős-idő hatalmas
és ön-világa szűk törvényeit,
követve az évszakok szelíd futását
és sorsa messzehangzó dallamát...*